

[Ninn-Hansen.]

går af betænkningen. Jeg skal ikke komme ind på indholdet, jeg vil blot sige til hr. Christophersen, at den frygt, hr. Christophersen omtalte, synes jeg må blive formindsket væsentligt, hvis han læser betænkningen side 1, og hvad der står side 4 forneden i notatet om ATP.

Også andre væsentlige spørgsmål har vi klaret sammen med regeringen. Alt i alt er resultatet blevet, at et betydeligt flertal her i tinget er parat til at ophøje dette mæglingforslag til lov på grundlag af den ramme, som er angivet igennem forskellige formuleringer i betænkningen.

Ikke alle i denne sal er med, og det var der vel heller ingen der ventede. Der er partier, der ikke som vi andre ønsker, at der skal ske et indgreb nu for at forhindre de virkninger, der kan blive katastrofale, af en konflikt, der ellers kunne træde i kraft om ikke mange timer. Det er ikke et alternativ, der her opstår, til flertallet. Der er indbyrdes uenighed. Der er partier, der har den opfattelse, at alt, hvad arbejdsmarkedets parter, specielt den ene af dem, ønsker at foretage, skal de have lov til, ingen har nogen som helst ret til at gribe ind. På den anden side er der et parti, fremskridtspartiet, der har den helt modsatte opfattelse og siger med grundlag i forslag om skattelettelser, at staten faktisk skal fastsætte alle lønninger her i landet. Denne filosofi kan vi ikke tiltræde, og vi kan heller ikke tiltræde den af hr. Voigt foreslåede dagsorden, navnlig ikke, fordi en vedtagelse af denne dagsorden ville betyde, at vi ikke har noget våben til at forhindre de konflikter, som vi i det konservative folkeparti ønsker at forhindre.

En enkelt bemærkning om partiet venstres stilling. Jeg vil gerne udtale min glæde over, at venstre nu – i modsætning til i august og december måned – ikke vil forhindre en lovgivning. Dengang stemte venstre imod, hvad vi andre mente var rigtigt i den situation omkring indkomstpoltikken. Venstre siger tydeligt i sin udtalelse i betænkningen, at man finder formålet rimeligt, at man lovgiver for at forhindre en omfattende konflikt. Man er ikke enig i det lovforslag, der er fremsat, men har dog ikke opstillet noget alternativ hertil. Jeg er ikke ganske klar over, hvad venstre ville have foretrukket, når man nu ikke kan støtte dette lovforslag. Men lad det ligge. Afgørende for mig er det, at venstre altså ikke vil forhindre en

lovgivning, at venstre kan tælles med, hvorved der bliver et endnu større flertal, der mener, at det er rigtigt at gribe ind for at forhindre, at en konflikt opstår. Jeg betragter denne indstilling hos venstre som et skridt på vejen til, at venstre kan blive deltager i indkomstpolitiske løsninger, som vi også får brug for i fremtiden.

Dernæst skal jeg gøre nogle ganske enkelte bemærkninger om lovforslaget. Man kan på mange måder diskutere, hvis man ønsker det, enkeltheder i forbindelse med forslaget. Man kan have indvendinger mod det ene og det andet tal og sige, at hvis vi selv havde fået den opgave at udforme en lovgivning, så var der ikke kommet til at stå 29 kr., men et andet tal, og det er sikkert rigtigt. Men hvis man vælger den fremgangsmåde at ophøje et mæglingforslag til lov – og det er en anvendelig og ofte særdeles rigtig fremgangsmåde, som jeg sagde ved første behandling – så har vi ikke muligheder for at begynde forfra, så er det den ordning, som vi bestemmer skal træde i kraft, så det forhindres, at vi får en konflikt, som samfundet ikke kan holde til. Så er det den ordning, man vælger for at sikre roen, stabiliteten og ordenen her i samfundet i en fortsættelse af de hensigter, vi havde med augustbeslutningen.

Vi havde selvfølgelig en særlig pligt til at virke for at sikre, at denne augustbeslutnings indhold også står fast ved vedtagelsen af dette lovforslag. Vi har fået en klar udtalelse om regeringens vurdering, og vi har fået den bilagt med en tabelopgørelse over, hvordan lønningerne vil udvikle sig efter dette mæglingforslag i de kommende to år, og hvordan dette forholder sig til augustbeslutningen. Både af tabellen og af regeringens udtalelser kan man se, at vi holder os inden for augustforliget.

Men vi ved da godt – hvem ved ikke det? – at indkomstpolitik er en svær sag. Der er nogle, der kan modarbejde den. Men netop derfor er det aldeles afgørende, dels at så mange som muligt står bag beslutningen, dels at man siger til dem, der i arbejdslivet står over for lønspørgsmålet, hvad det er, vi ønsker de skal rette sig efter, at man siger til dem: det er den linje, der er lagt. Det er sket igennem de udtalelser, der findes i betænkningen. Jeg henviser til økonomiministerens udtalelser om, at det ville være i strid med den henstilling, som er givet, hvis der fandt en egentlig løngliding sted. Jeg henviser til, hvad der står side 2 i betænkningen, at regeringens vurdering er, at mæglingforslaget har overholdt augustforli-